

Агро Таврія, №9 (189), 2007р.

Вітаємо з 80-ти річчям!

Протягом 37 років на кафедрі електропостачання сільського господарства працює професор, кандидат технічних наук, заслужений працівник освіти України, ветеран праці, учасник Великої Вітчизняної війни Сергій Олександрович Єрмолаєв, який у цьому році відзначає свій 80-річний ювілей.

Йому, як і багатьом одноліткам, життя рідко підносило радощі, особливо в дитинстві, особливо тому, що народився на селі, навіть якщо воно й мало назву «Городок».

Под старой вербою прилягу,

Фуфайку брошу под себя.

Пусть ходит стадо по оврагу,

Густые травы беребя.

Рука легла. И кнут мой тонок,

И совесть детская чиста.

Я даже в гневе на бурёнок

Не подниму того кнута.

Ах, не уснуть бы, не уснуть бы!

Настал и мой черёд пасти.

В моих руках – людские судьбы

С пяти часов до двадцати – згадує про своє дитинство Єрмолаєв.

У травні 1941 року він закінчив семирічку і збирався продовжити навчання в Дулевському училищі художнього розпису по порцеляні, отримавши персональне запрошення. Схильність до творчості, що прокинулась в дитинстві, він проніс через все життя. Доказом того служать не тільки наукові роботи, але і зошит з віршами.

Сумна звістка про початок війни знайшла його в піонерському таборі, де Сергія було обрано головою ради табору. Це давало можливість слухати останні новини з фронту. Вмикати радіоприймача дозволялось тільки ранком, коли весь табір ще спав. Але через десять днів його конфіскували і потік

невтішної інформації було зупинено. Напруга відчувалася в усьому, але розпорядок дня відпочиваючими дотримувався без порушень.

Розмовляючи з різними людьми, на долю яких випало нелегке воєнне дитинство, вже не дивуєшся тому, що саме ці важкі роки залишили в пам'яті найглибші відмітини.

Після повернення додому все змінилося. Зникли посмішки з облич людей, розмовляли тільки про війну, с потаємною надією на скорішу перемогу. Хліб та інші харчі видавали тільки за талонами в обмеженій кількості.

«Важко жилося, - зітхає Сергій Олександрович, - жили утрюх тільки на одну мамину зарплатню, тому я постійно шукав якийсь заробіток. Така можливість трапилась при військовій частині. Мене навіть було поставлено на постачання. З'явилась нагода трохи підтримати рідних. Але в жовтні німці наближались до Москви, й військову частину було терміново перебазовано. І знову виживали тільки на матусині талони.

Зима 41-42 років видалась дуже суворою. Холод та голод разом із невітшними звістками з фронту підкошували людські сили фізично і морально. Серйозно захворіла мати, - Сергій Олександрович знову зітхає, - словом, залишилися ми з братом самі. Минуло небагато часу, і він пішов на фронт, а мені в квітні 42-го пощастило за домовленістю тимчасово влаштуватися на залізницю у ремонтну бригаду. Робота була дуже важкою, але вона скоро скінчилась.

У серпні того ж року пощастило влаштуватися учнем автослюсаря на підприємство. Коли отримав продовольчу карточку – радощам не було меж. Головним чином старі та підлітки працювали по 10-15 годин без відпусток і вихідних – робочих рук не вистачало. За два роки навчився самостійно ремонтувати машини, отримав 5-й розряд.»

Слухаю й розумію, чому всі спогади і розповіді кружляють навколо однієї теми – роботи. На той час це була єдина можливість прожити й вижити. Право на це необхідно було доводити й заслуговувати щоденно відданою працею.

«У серпні 44-го року, - продовжує згадувати Сергій Олександрович, - викликає мене директор підприємства й вручив призначення на навчання до Володимирського енергомеханічного технікуму. Прийняли мене без іспитів, але пропущені три роки довелося надолужувати. Отримав диплом, повернувся на рідне підприємство, де протягом року працював техніком-електриком. А в 49 році, згідно з домовленістю з директором, подав документи до Московського

інституту механізації та електрифікації сільського господарства. Іспити склав, але не вистачило балів. Знову пощастило: з цими оцінками мені запропонували навчання в Таганрозькому інституті того ж профілю. На той час місто здалося раєм, ніби в інше царство потрапив: сонце, море, фрукти, овочі й усе за доступними цінами! Навчатися було нелегко, але цікаво. Після трьох років навчання інститут було розформовано й електрофак перевели до Мелітополя. Але долі було завгодно відстрочити нашу зустріч. Разом з товаришем ми поїхали закінчувати навчання до Челябінська. Саме там спробував смак громадського життя: був комсомольським ватажком, виборов другий розряд з легкої атлетики, грав Чацького та Хлестакова на самодіяльній сцені. Все було: і нагороди, і відмінні успіхи та підвищена стипендія, і товарні вагони, як можливість трохи поповнити свій бюджет». Сергій Олександрович знову важко зітхає. І продовжує розповідь.

16 років він працював у Пермі на тепловій електростанції, пройшовши шлях від чергового інженера до заступника начальника ТЕЦ. Серйозна науково-дослідна робота почалася в 1963 році після закінчення ним дворічних курсів підвищення кваліфікації при Московському всесоюзному заочному енергетичному інституті. Результатом її став успішний захист кандидатської дисертації.

У 1970 році доля таки привела Сергія Олександровича до Мелітополя – його було запрошено очолити нову кафедру електропостачання сільського господарства, і 20 років він сумлінно керував цим колективом.

У 1988 році за конкурсом був обраний на посаду професора, а в 1990 році Комітетом з народної освіти РСФСР його затвердили у цьому званні.

Сергій Олександрович має 72 праці. Серед них 9 навчальних посібників і підручників та 8 методичних посібників. Не залишався осторонь і громадського життя. Два роки був секретарем партійного бюро факультету, 4 роки – головою профспілкового бюро факультету, 4 роки головою – Ради ветеранів ВВв, 3 роки – головою методичної комісії факультету.

С.О. Єрмолаєв 40 разів відзначався подяками та іншими відзнаками, його неодноразово було занесено на Дошку пошани навчального закладу.

«Я прожив дуже цікаве життя, - завершив свою розповідь Сергій Олександрович, - кожен період якого мав свої позитивні боки, тому поскаржитися на долю не можу».

С. Швиденька, О. Текменжи